كُلِّ شَيْءٍ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٩١﴾

(یعنی مکه) آنکه محترم ساخت آنراو بتصرّف اوست هر چیز، وفرموده شدمرا که باشم از مسلمانان (۹۱) .

وَأَنْ أَتْلُوَا الْقُرْآنَ فَمَنِ اهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ
وَمَنْ ضَلَّ فَقُلْ إِنَّمَا أَنَا مِنَ الْمُنْذِرِينَ ﴿٩٢﴾

وفرموده شدآنکه بخوانم قرآن راپس هرکه راه یافت پس جزاین نیست که راه می یابدبرای نفع خویشتن وهرکه گمراه شد بگو جزاین نیست که من ازبیم کنندگانم (۹۲) .

وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ سَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ فَتَعْرِفُونَهَا وَمَا رَبُّكَ
بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾

وبگوستایش خدای راست خواهد نمود شمارا آیاتِ خود پس بشناسید آنهارا ونیست پروردگارتو بی خبر ازآنچه می‌کنید (۹۳) .

## سُورَةُ الْقَصَصِ

**سوره قصص مکي است وآن هشتادوهشت آیت ونه رکوع است**

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده مهربان .

طسم ﴿١﴾

طسمّ (۱) .

تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿٢﴾

این آیت های کتاب روشن است (۲) .

نَتْلُوا عَلَيْكَ مِنْ نَبَإِ مُوسَىٰ وَفِرْعَوْنَ بِالْحَقِّ
لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٣﴾

بخوانیم برتو بعض خبر موسیٰ وفرعون به راستی برای گروهی که باورمیدارند (۳) .

إِنَّ فِرْعَوْنَ عَلَا فِي الْأَرْضِ وَجَعَلَ أَهْلَهَا شِيَعًا
يَسْتَضْعِفُ طَائِفَةً مِنْهُمْ يُذَبِّحُ أَبْنَاءَهُمْ وَيَسْتَحْيِي
نِسَاءَهُمْ إِنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ ﴿٤﴾

هرآئینه فرعون تکبرکرد درزمین وساخت اهل آن را گروه گروه زبون می گرفت جماعتی را ازایشان، می کُشت پسران ایشان را وزنده می‌گذاشت دختران ایشان را هرآئینه وی بود از مفسدان (٤) .

وَنُرِيدُ أَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذِينَ اسْتُضْعِفُوا فِي الْأَرْضِ
وَنَجْعَلَهُمْ أَئِمَّةً وَنَجْعَلَهُمُ الْوَارِثِينَ ﴿٥﴾

ومی خواستیم که نعمت فراوان دهیم برآنان که زبون گرفته شدند درزمین وپیشواسازیم ایشان را و وارث کنیم

ایشان را (٥) .

وَنُمَكِّنَ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَنُرِيَ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا
مِنْهُمْ مَا كَانُوا يَحْذَرُونَ ﴿٦﴾

ودسترس دهیم ایشان را درزمین وبنمائیم فرعون وهامان ولشکر های ایشان را اززبون گرفتگان آنچه می ترسیدند (٦) .

وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّ مُوسَىٰ أَنْ أَرْضِعِيهِ ۖ فَإِذَا خِفْتِ عَلَيْهِ
فَأَلْقِيهِ فِي الْيَمِّ وَلَا تَخَافِي وَلَا تَحْزَنِي ۖ إِنَّا رَادُّوهُ إِلَيْكِ
وَجَاعِلُوهُ مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٧﴾

والهام فرستادیم بسوی مادرموسیٰ اینکه شیربده اورا پس چون بترسی بروَی بینداز او را دردریا ومترس واندوه مخور هرآئینه مابازرسانندهٔ اوئیم بسوی تو و گردانندهٔ اوئیم ازپیغامبران (٧) .

فَالْتَقَطَهُ آلُ فِرْعَوْنَ لِيَكُونَ لَهُمْ عَدُوًّا وَحَزَنًا ۗ إِنَّ
فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا كَانُوا خَاطِئِينَ ﴿٨﴾

پس برگرفتند آن را اهل خانهٔ فرعون تاآخر کارشود برای ایشان دشمن وسبب اندوه هرآئینه فرعون وهامان ولشکرهای ایشان خطا کننده بودند (٨) .

وَقَالَتِ امْرَأَتُ فِرْعَوْنَ قُرَّتُ عَيْنٍ لِي وَلَكَ ۖ
لَا تَقْتُلُوهُ عَسَىٰ أَنْ يَنْفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا
وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾

وگفت زن فرعون این طفل خنکی چشم ست مرا وترا مکشیدش بُوَد که نفع دهد مارا یا فرزندگیریم اورا وایشان حقیقت حال نمی دانستند (٩) .

وَأَصْبَحَ فُؤَادُ أُمِّ مُوسَىٰ فَارِغًا ۖ إِنْ كَادَتْ لَتُبْدِي بِهِ
لَوْلَا أَنْ رَبَطْنَا عَلَىٰ قَلْبِهَا لِتَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠﴾

وگشت دل مادر موسیٰ خالی از صبر هرآئینه نزدیك بود که آشکارا کند آن قصّه را اگرمانمی بستیم بردل اورشته[1] تاباشد ازباور دارندگان (١٠) .

وَقَالَتْ لِأُخْتِهِ قُصِّيهِ ۖ فَبَصُرَتْ بِهِ عَنْ جُنُبٍ وَهُمْ
لَا يَشْعُرُونَ ﴿١١﴾

و گفت خواهرش رابرپی او برو پس بدیداورا ازدور وقوم فرعون نمی دانستند (١١) .

وَحَرَّمْنَا عَلَيْهِ الْمَرَاضِعَ مِنْ قَبْلُ فَقَالَتْ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ

وحرام ساختیم برموسیٰ شیرِدایگان پیش

---

(١) یعنی صبر نمی دادیم .

أَهْلِ بَيْتٍ يَكْفُلُونَهُ لَكُمْ وَهُمْ لَهُ نَاصِحُونَ ﴿١٢﴾

از وصول خواهر پس خواهرش گفت آیاراه نمایم شمارا براهل خانه ای که خبرداری این طفل کنند برای شماوایشان برای اونیك خواهانند (١٢) .

فَرَدَدْنٰهُ إِلَىٰ أُمِّهِ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ وَلِتَعْلَمَ
أَنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ وَّلٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣﴾

پس بازگردانیدیم اورا بسوی مادراو تاخنك شود چشم وی واندوه نخورد وتابداند که وعده خدا راست ست ولیکن بیشترین مردمان نمی دانند (١٣) .

وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَاسْتَوٰى اٰتَيْنٰهُ حُكْمًا وَّعِلْمًا ۗ وَكَذٰلِكَ
نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٤﴾

وچون رسید بنهایت جوانی خود ودرست اندام شد دادیم اورا حکمت ودانش وهمچنین جزامی دهیم نیکوکاران را (١٤) .

وَدَخَلَ الْمَدِينَةَ عَلٰى حِينِ غَفْلَةٍ مِّنْ أَهْلِهَا فَوَجَدَ فِيهَا
رَجُلَيْنِ يَقْتَتِلٰنِ ۫ هٰذَا مِنْ شِيعَتِهٖ وَهٰذَا مِنْ عَدُوِّهٖ ۚ
فَاسْتَغَاثَهُ الَّذِي مِنْ شِيعَتِهٖ عَلَى الَّذِي مِنْ عَدُوِّهٖ ۙ
فَوَكَزَهُ مُوسٰى فَقَضٰى عَلَيْهِ ۫ قَالَ هٰذَا مِنْ عَمَلِ الشَّيْطٰنِ ۭ
إِنَّهُ عَدُوٌّ مُّضِلٌّ مُّبِينٌ ﴿١٥﴾

ودرآمد در شهر بروقت بیخبری اهل آن پس یافت آنجا دوشخص که بایکدیگر جنگ می کردند آن یك ازقوم موسیٰ بود و آن دیگر ازدشمنان وی پس مدد طلب کرد شخصی که ازقوم اوبود برآن دیگر که ازدشمنانش بود پس مشت زد او را موسیٰ پس بکشتش گفت این ازکارِ شیطان ست هرآئینه شیطان دشمن گمراه کنندهٔ آشکاراست (١٥) .

قَالَ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي فَاغْفِرْ لِي فَغَفَرَ لَهُ ۭ إِنَّهُ
هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿١٦﴾

گفت ای پروردگارمن هرآئینه من ستم کردم برخویش پس بیامرزمرا پس بیامرزیدش هرآئینه وی آمرزندهٔ مهربان ست (١٦) .

قَالَ رَبِّ بِمَا أَنْعَمْتَ عَلَيَّ فَلَنْ أَكُونَ ظَهِيرًا
لِّلْمُجْرِمِينَ ﴿١٧﴾

گفت ای پروردگارمن بحق انعام کردنِ تو برمن هرگز نخواهم بُود مددگار گنهگاران (١٧) .

فَأَصْبَحَ فِي الْمَدِينَةِ خَائِفًا يَتَرَقَّبُ فَإِذَا الَّذِي اسْتَنْصَرَهُ

پس گشت کرد درشهر ترسان انتظار کنان

بِالْاَمْسِ يَسْتَصْرِخُهٗ ۭ قَالَ لَهٗ مُوْسٰٓى اِنَّكَ لَغَوِيٌّ مُّبِيْنٌ ⑱

پس ناگهان شخصی که مدد طلب کرده بود دیروز باز بفریاد رسی میخواندش گفت بوی موسیٰ هرآئینه توگمراه آشکاری (١٨) .

فَلَمَّآ اَنْ اَرَادَ اَنْ يَّبْطِشَ بِالَّذِيْ هُوَ عَدُوٌّ لَّهُمَا ۙ قَالَ يٰمُوْسٰٓى اَتُرِيْدُ اَنْ تَقْتُلَنِيْ كَمَا قَتَلْتَ نَفْسًۢا بِالْاَمْسِ ڰ اِنْ تُرِيْدُ اِلَّآ اَنْ تَكُوْنَ جَبَّارًا فِي الْاَرْضِ وَمَا تُرِيْدُ اَنْ تَكُوْنَ مِنَ الْمُصْلِحِيْنَ ⑲

پس چون خواست که دست دراز کند به شخصی که وی دشمن موسیٰ ودشمن فریادکننده بودگفت فریاد کننده ای موسیٰ آیامیخواهی که بکشی مراچنانکه کشتی شخصی را دیروز نمی خواهی مگر آنکه باشی ستمگاری درزمین ونمی خواهی که باشی از نیکوکاران[1] (١٩) .

وَجَاۗءَ رَجُلٌ مِّنْ اَقْصَا الْمَدِيْنَةِ يَسْعٰى ۡ قَالَ يٰمُوْسٰٓى اِنَّ الْمَلَاَ يَاْتَمِرُوْنَ بِكَ لِيَقْتُلُوْكَ فَاخْرُجْ اِنِّىْ لَكَ مِنَ النّٰصِحِيْنَ ⑳

و آمد شخصی ازآخر شهر شتابان گفت ای موسیٰ هرآئینه رئیسان مشورت می کنند درحق تو تابکشند ترا پس بیرون روهرآئینه من برای تواز نیك خواهانم (٢٠) .

فَخَرَجَ مِنْهَا خَاۗىِٕفًا يَّتَرَقَّبُ ۡ قَالَ رَبِّ نَجِّنِيْ مِنَ الْقَوْمِ الظّٰلِمِيْنَ ㉑

پس بیرون آمد ازآن شهر ترسان انتظار کنان گفت ای پروردگار من خلاص کن مرا ازگروه ستمگاران (٢١) .

وَلَمَّا تَوَجَّهَ تِلْقَاۗءَ مَدْيَنَ قَالَ عَسٰى رَبِّيْٓ اَنْ يَّهْدِيَنِيْ سَوَاۗءَ السَّبِيْلِ ㉒

ووقتیکه متوجه شد بسوی شهر مدین گفت امیدوارم ازپروردگارخویش که دلالت کند مرا براه راست (٢٢) .

وَلَمَّا وَرَدَ مَاۗءَ مَدْيَنَ وَجَدَ عَلَيْهِ اُمَّةً مِّنَ النَّاسِ

ووقتیکه رسید بآب مدین یافت برآن آب طائفه ای را ازمردمان آب می نوشانیدند

---

(١) یعنی چون موسیٰ اورا توگمراه آشکاری گفت دانست که غضب کرده برسر من می آید .

يَسْقُوْنَ ۬ۚ وَوَجَدَ مِنْ دُوْنِهِمُ امْرَاَتَيْنِ تَذُوْدٰنِ ۚ قَالَ مَا خَطْبُكُمَا ؕ قَالَتَا لَا نَسْقِيْ حَتّٰى يُصْدِرَ الرِّعَآءُ ٜ وَاَبُوْنَا شَيْخٌ كَبِيْرٌ ﴿٢٣﴾

مواشی را ویافت آن طرف ازایشان دوزن که باز میدارند مواشی خودراگفت موسیٰ بآن دوزن چیست حال شماگفتند ماآب نمی نوشانیم تاآنکه بازگردانند شبانان مواشی را وپدرما پیرکلان سال ست (٢٣).

فَسَقٰى لَهُمَا ثُمَّ تَوَلّٰۤى اِلَى الظِّلِّ فَقَالَ رَبِّ اِنِّيْ لِمَاۤ اَنْزَلْتَ اِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيْرٌ ﴿٢٤﴾

پس موسیٰ آب نوشانیدبرای این هر دوبازروآورد بسوی سایه پس گفت ای پروردگارمن هرآئینه من بآنچه فرود آوردی بسوی من ازنعمت محتاجم (٢٤).

فَجَآءَتْهُ اِحْدٰىهُمَا تَمْشِيْ عَلَى اسْتِحْيَآءٍ ؗ قَالَتْ اِنَّ اَبِيْ يَدْعُوْكَ لِيَجْزِيَكَ اَجْرَ مَا سَقَيْتَ لَنَا ؕ فَلَمَّا جَآءَهٗ وَقَصَّ عَلَيْهِ الْقَصَصَ ۙ قَالَ لَا تَخَفْ ٙ نَجَوْتَ مِنَ الْقَوْمِ الظّٰلِمِيْنَ ﴿٢٥﴾

پس آمد بموسیٰ یکی ازین دوزن راه میرفت بشرم گفت هرآئینه پدرمن میخواند ترا تابتودهد مزدِ آنکه آب دادی برای ماپس چون موسیٰ بیامد نزداو وحکایت کرد پیش او قصّه راگفت مترس خلاص شدی ازقومِ ستمگاران (٢٥) .

قَالَتْ اِحْدٰىهُمَا يٰۤاَبَتِ اسْتَاْجِرْهُ ؗ اِنَّ خَيْرَ مَنِ اسْتَاْجَرْتَ الْقَوِيُّ الْاَمِيْنُ ﴿٢٦﴾

گفت یکی ازین دو دختر ای پدرمن بخدمت بگیراورا هرآئینه بهترین کسیکه بخدمت گیری شخصی توانا باامانت باشد (٢٦) .

قَالَ اِنِّيْۤ اُرِيْدُ اَنْ اُنْكِحَكَ اِحْدَى ابْنَتَيَّ هٰتَيْنِ عَلٰۤى اَنْ تَاْجُرَنِيْ ثَمٰنِيَ حِجَجٍ ۚ فَاِنْ اَتْمَمْتَ عَشْرًا فَمِنْ عِنْدِكَ ۚ وَمَاۤ اُرِيْدُ اَنْ اَشُقَّ عَلَيْكَ ؕ سَتَجِدُنِيْۤ اِنْ شَآءَ اللّٰهُ مِنَ الصّٰلِحِيْنَ ﴿٢٧﴾

گفت هرآئینه من میخواهم که بزنی بدهم ترایکی ازین دو دخترِ خود بشرط آنکه خدمت من کنی هشت سال پس اگرتمام کنی ده سال را پس آن تبرّع است ازنزدِ تو ونمی خواهم که مشقت افگنم برتو خواهی یافت مرا اگرخداخواسته است ازشائستگان(٢٧) .

قَالَ ذٰلِكَ بَيْنِيْ وَبَيْنَكَ ؕ اَيَّمَا الْاَجَلَيْنِ قَضَيْتُ فَلَا عُدْوَانَ عَلَيَّ ؕ وَاللّٰهُ عَلٰى مَا نَقُوْلُ وَكِيْلٌ ﴿٢٨﴾

گفت موسیٰ این ست عهد میان من ومیان تو هرکدام ازین دومدّت که اداکنم تعدی نباشد برمن وخدابرآنچه می گوئیم گواه ست (٢٨) .

فَلَمَّا قَضٰى مُوْسَى الْاَجَلَ وَسَارَ بِاَهْلِهٖۤ اٰنَسَ مِنْ جَانِبِ
الطُّوْرِ نَارًا ۚ قَالَ لِاَهْلِهِ امْكُثُوْۤا اِنِّىْۤ اٰنَسْتُ نَارًا لَّعَلِّىْۤ اٰتِيْكُمْ
مِّنْهَا بِخَبَرٍ اَوْ جَذْوَةٍ مِّنَ النَّارِ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُوْنَ ﴿٢٩﴾

پس چون اداکرد موسیٰ آن میعادرا وروان شد باهل خود دید بجانب کوه طور آتشی راگفت باهل خود توقف کنیدهرآئینه دیده ام آتشی امیددارم که بیارم برای تان ازآنجاخبری یا بیارم شعله ای ازآتش بُوَد که شما تحصیل‌گرمی کنید (٢٩) .

فَلَمَّاۤ اَتٰىهَا نُوْدِىَ مِنْ شَاطِئِ الْوَادِ الْاَيْمَنِ فِى الْبُقْعَةِ
الْمُبٰرَكَةِ مِنَ الشَّجَرَةِ اَنْ يّٰمُوْسٰۤى اِنِّىْۤ اَنَا اللّٰهُ رَبُّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٣٠﴾

پس چون آمد نزدیك آتش آوازداده شد ازکرانهٔ راست میدان درجائیگاه بابرکت ازمیان درخت که ای موسیٰ هرآئینه من خدایم پروردگار عالم ها (٣٠) .

وَاَنْ اَلْقِ عَصَاكَ ۚ فَلَمَّا رَاٰهَا تَهْتَزُّ كَاَنَّهَا جَاۤنٌّ وَّلّٰى
مُدْبِرًا وَّلَمْ يُعَقِّبْ ۚ يٰمُوْسٰۤى اَقْبِلْ وَلَا تَخَفْ ۗ
اِنَّكَ مِنَ الْاٰمِنِيْنَ ﴿٣١﴾

وآنکه بافگن عصای خودرا پس چون دید که عصاحرکت می کندگویاوی ماریست روبگردانید پشت داده وبازنه‌گشت گفتیم ای موسیٰ پیش آی ومترس هرآئینه توازایمنانی (٣١) .

اُسْلُكْ يَدَكَ فِىْ جَيْبِكَ تَخْرُجْ بَيْضَاۤءَ مِنْ غَيْرِ سُوْۤءٍ ۫
وَّاضْمُمْ اِلَيْكَ جَنَاحَكَ مِنَ الرَّهْبِ فَذٰنِكَ بُرْهَانٰنِ مِنْ رَّبِّكَ
اِلٰى فِرْعَوْنَ وَمَلَا۟ئِهٖ ۚ اِنَّهُمْ كَانُوْا قَوْمًا فٰسِقِيْنَ ﴿٣٢﴾

ودرآردست خودرا درگریبان خود تابیرون آید سفیدْ شده ازغیر علتی وبهم آربسوی خود بازوی خودرا از ترس(١) پس این هردونشانه اند فرود آمده ازجانب پروردگارتو بسوی فرعون وجماعتِ او هرآئینه ایشان بودندگروهِ بدکار (٣٢) .

قَالَ رَبِّ اِنِّىْ قَتَلْتُ مِنْهُمْ نَفْسًا فَاَخَافُ اَنْ يَّقْتُلُوْنِ ﴿٣٣﴾

گفت ای پروردگار من هرآئینه من کشته ام ازایشان شخصی را پس می ترسم که بکشند مرا (٣٣) .

وَاَخِىْ هٰرُوْنُ هُوَ اَفْصَحُ مِنِّىْ لِسَانًا فَاَرْسِلْهُ مَعِىَ رِدْاً

وبرادرمن هارون فصیح تراست ازمن

---

(١) یعنی برای دفع ترسی که بسبب ظهورِ خوارق پیدا شده .

يُصَدِّقُنِيٓ إِنِّيٓ أَخَافُ أَن يُكَذِّبُونِ ﴿٣٤﴾

ازجهت زبان پس بفرست اورا همراه من مدد کننده که باوردارد مرا هرآئینه من می ترسم ازآنکه دروغگو شمرند مرا (٣٤).

قَالَ سَنَشُدُّ عَضُدَكَ بِأَخِيكَ وَنَجْعَلُ لَكُمَا
سُلْطَٰنًا فَلَا يَصِلُونَ إِلَيْكُمَا بِـَٔايَٰتِنَآ أَنتُمَا وَمَنِ
ٱتَّبَعَكُمَا ٱلْغَٰلِبُونَ ﴿٣٥﴾

گفت خدا محکم خواهیم کرد بازوی ترا به برادر تو وخواهیم داد شمارا غلبه پس نه توانند رسید بقصد ایذابسوی شما بسبب نشانه های‌ما، شما وآنانکه پیرویِ شما کرده اندغالب خواهید شد (٣٥) .

فَلَمَّا جَآءَهُم مُّوسَىٰ بِـَٔايَٰتِنَا بَيِّنَٰتٍ قَالُوا۟ مَا هَٰذَآ إِلَّا سِحْرٌ
مُّفْتَرًى وَمَا سَمِعْنَا بِهَٰذَا فِىٓ ءَابَآئِنَا ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٣٦﴾

پس چون آورد موسیٰ برایشان نشانه های روشن ماراگفتند نیست این مگر جادوی بربسته ونه شنیدیم این رادر پدران نخستین خویش (٣٦) .

وَقَالَ مُوسَىٰ رَبِّىٓ أَعْلَمُ بِمَن جَآءَ بِٱلْهُدَىٰ مِنْ عِندِهِۦ
وَمَن تَكُونُ لَهُۥ عَٰقِبَةُ ٱلدَّارِ إِنَّهُۥ لَا يُفْلِحُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٣٧﴾

و گفت موسیٰ پروردگارمن داناترست بهرکه آورده است هدایت ازنزدِ او وبهرکه اوراست عاقبت پسندیده درآخرت هرآئینه رستگار نمی شوند ستمگاران (٣٧) .

وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَٰٓأَيُّهَا ٱلْمَلَأُ مَا عَلِمْتُ لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرِى
فَأَوْقِدْ لِى يَٰهَٰمَٰنُ عَلَى ٱلطِّينِ فَٱجْعَل لِّى صَرْحًا
لَّعَلِّىٓ أَطَّلِعُ إِلَىٰٓ إِلَٰهِ مُوسَىٰ وَإِنِّى لَأَظُنُّهُۥ
مِنَ ٱلْكَٰذِبِينَ ﴿٣٨﴾

وگفت فرعون ای سرکردگان ندانسته ام برای شما هیچ معبودی غیرخود پس آتش برافروز برای من ای هامان برگِل (یعنی خشت بساز) پس بناکن برای من کوشکی بُوَد که من مطلع شوم از معبود موسیٰ وهرآئینه من می پندارم اورااز‌دروغ‌گویان (٣٨) .

وَٱسْتَكْبَرَ هُوَ وَجُنُودُهُۥ فِى ٱلْأَرْضِ بِغَيْرِ ٱلْحَقِّ وَظَنُّوٓا۟
أَنَّهُمْ إِلَيْنَا لَا يُرْجَعُونَ ﴿٣٩﴾

وتکبر کرد فرعون ولشکرهای او درزمین بغیر حق وگمان کردند که ایشان بسوی ما بازگردانیده نشوند (٣٩) .

فَأَخَذْنَٰهُ وَجُنُودَهُۥ فَنَبَذْنَٰهُمْ فِى ٱلْيَمِّ فَٱنظُرْ كَيْفَ
كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٤٠﴾

پس گرفتیم اورا ولشکر های اورا پس افگندیم ایشان را دردریا پس درنگر چگونه بود انجام ستمگاران (٤٠) .

وَجَعَلْنٰهُمْ أَئِمَّةً يَّدْعُوْنَ إِلَى النَّارِ ۚ وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ
لَا يُنْصَرُوْنَ ﴿٤١﴾

وگردانیدیم ایشان را پیشوایانی که
میخوانند بسوی آتش وروز قیامت
نصرت داده نشوند (٤١) .

وَأَتْبَعْنٰهُمْ فِيْ هٰذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً ۚ وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ هُمْ
مِّنَ الْمَقْبُوْحِيْنَ ﴿٤٢﴾

وازپیِ ایشان فرستادیم درین دنیا لعنت را
وبروزقیامت ایشان ازدور ساختگان
باشند (٤٢) .

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوْسَى الْكِتٰبَ مِنْ بَعْدِ مَآ أَهْلَكْنَا
الْقُرُوْنَ الْأُوْلٰى بَصَآئِرَ لِلنَّاسِ وَهُدًى
وَّرَحْمَةً لَّعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُوْنَ ﴿٤٣﴾

وهرآئینه دادیم موسیٰ را کتاب بعد ازآن
که هلاك ساختیم قرنهای نخستین را دلیل
شده برای مردمان وهدایت وبخشایش تابُوَد
که ایشان پندپذیر شوند (٤٣) .

وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الْغَرْبِيِّ إِذْ قَضَيْنَآ إِلٰى مُوْسَى الْأَمْرَ وَمَا
كُنْتَ مِنَ الشّٰهِدِيْنَ ﴿٤٤﴾

وتو نبودی بطرفِ غربی چون بانجام
رسانیدیم بسوی موسیٰ وحی را ونبودی
ازحاضران (٤٤) .

وَلٰكِنَّآ أَنْشَأْنَا قُرُوْنًا فَتَطَاوَلَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ ۚ وَمَا كُنْتَ ثَاوِيًا
فِيْٓ أَهْلِ مَدْيَنَ تَتْلُوْا عَلَيْهِمْ اٰيٰتِنَا ۙ وَلٰكِنَّا كُنَّا
مُرْسِلِيْنَ ﴿٤٥﴾

ولیکن ماآفریدیم قرنهارایعنی بعد موسیٰ
پس درازشد برایشان عمر وتونبودی
باشنده دراهل مدین که بخوانی برایشان
آیات مارا ولیکن ما بودیم فرستنده (٤٥) .

وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الطُّوْرِ إِذْ نَادَيْنَا وَلٰكِنْ رَّحْمَةً مِّنْ
رَّبِّكَ لِتُنْذِرَ قَوْمًا مَّآ أَتٰهُمْ مِّنْ نَّذِيْرٍ مِّنْ قَبْلِكَ
لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُوْنَ ﴿٤٦﴾

ونبودی توبجانب طور چون آوازدادیم
ولیکن وحی آمد ازروی بخشایش
پروردگار تو تاترسانیگروهی را که نیامده
بُود بدیشان هیچ ترساننده پیش ازتو بُوَد
که ایشان پندپذیرشوند (٤٦) .

وَلَوْلَآ أَنْ تُصِيْبَهُمْ مُّصِيْبَةٌۢ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيْهِمْ
فَيَقُوْلُوْا رَبَّنَا لَوْلَآ أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُوْلًا فَنَتَّبِعَ اٰيٰتِكَ
وَنَكُوْنَ مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿٤٧﴾

و اگرنه آن بودی که برسد بدیشان عقوبتی
بسبب آنکه پیش فرستاده است دست های
ایشان پس گویند ای پروردگارما چرانه
فرستادی بسوی ما پیغامبری را تاپیروی
آیات توکنیم وباشیم ازمسلمانان (٤٧) .

فَلَمَّا جَآءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوْا لَوْلَآ أُوْتِيَ

(پیغامبران را می فرستادیم) پس چون
آمد بایشان وحی راست ازنزدِ ماگفتند

مِثْلَ مَآ اُوْتِيَ مُوْسٰى ؕ اَوَلَمْ يَكْفُرُوْا بِمَآ اُوْتِيَ مُوْسٰى
مِنْ قَبْلُ ۚ قَالُوْا سِحْرٰنِ تَظَاهَرَا ۙ وَقَالُوْٓا
اِنَّا بِكُلٍّ كٰفِرُوْنَ ﴿٤٨﴾

چراداده نشداین پیغامبررا مانند آنچه داده
شد بموسیٰ آیاکافر نشده اندبآنچه داده
شده موسیٰ را پیش ازین،گفتند دوسحر
اند موافق یك دیگر شده[1] و گفتند
هرآئینه ما بهریك كافرانیم (٤٨) .

قُلْ فَاْتُوْا بِكِتٰبٍ مِّنْ عِنْدِ اللّٰهِ هُوَ اَهْدٰى مِنْهُمَآ اَتَّبِعْهُ
اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿٤٩﴾

بگو پس بیارید كتابی فرود آمده ازنزدِ
خدا كه وی راه نماینده تر باشد ازین دو،
تاپیرويِ اوكنم اگرراستگوئید (٤٩) .

فَاِنْ لَّمْ يَسْتَجِيْبُوْا لَكَ فَاعْلَمْ اَنَّمَا يَتَّبِعُوْنَ اَهْوَآءَهُمْ ؕ
وَمَنْ اَضَلُّ مِمَّنِ اتَّبَعَ هَوٰىهُ بِغَيْرِ هُدًى مِّنَ اللّٰهِ ؕ اِنَّ
اللّٰهَ لَا يَهْدِى الْقَوْمَ الظّٰلِمِيْنَ ﴿٥٠﴾

پس اگرقبول نكنند سخن ترا پس بدان
كه جزاین نیست كه پیروی می كنند
خواهش نفسِ خودرا وكیست گمراه
ترازكسیكه پیروی خواهش نفس
خودكند بدون راه نمائی خدا هرآئینه
خدا راه نه می نمایدگروه ستمگاران را
(٥٠) .

وَلَقَدْ وَصَّلْنَا لَهُمُ الْقَوْلَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُوْنَ ﴿٥١﴾ؕ

وهرآئینه ما پی درپی آوردیم برای ایشان
این قرآن راتابُوَد كه ایشان پندپذیرند (٥١) .

اَلَّذِيْنَ اٰتَيْنٰهُمُ الْكِتٰبَ مِنْ قَبْلِهٖ هُمْ بِهٖ يُؤْمِنُوْنَ ﴿٥٢﴾

آنانكه داده ایم ایشان را كتاب پیش
ازقرآن ایشان بقرآن ایمان می آرند (٥٢) .

وَاِذَا يُتْلٰى عَلَيْهِمْ قَالُوْٓا اٰمَنَّا بِهٖٓ اِنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَّبِّنَآ اِنَّا كُنَّا
مِنْ قَبْلِهٖ مُسْلِمِيْنَ ﴿٥٣﴾

وچون قرآن خوانده میشود برایشان‌گویند
ایمان آوردیم بآن هرآئینه وی راست
است ازجانب پروردگارماهرآئینه ماپیش
ازنزول قرآن منقادبودیم (٥٣) .

اُولٰٓئِكَ يُؤْتَوْنَ اَجْرَهُمْ مَّرَّتَيْنِ بِمَا صَبَرُوْا وَيَدْرَءُوْنَ
بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ وَمِمَّا رَزَقْنٰهُمْ يُنْفِقُوْنَ ﴿٥٤﴾

این جماعت داده میشود ایشان را مزدایشان
دوبار بسبب آنكه صبر كردند ودفع می كنند
بخصلت نیك بدی را وازآنچه روزی داده
ایم ایشان را خرج می كنند (٥٤) .

---

(١) یعنی تورات وقرآن .

وَإِذَا سَمِعُوا اللَّغْوَ أَعْرَضُوا عَنْهُ وَقَالُوا لَنَا أَعْمَالُنَا
وَلَكُمْ أَعْمَالُكُمْ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ لَا نَبْتَغِي الْجَاهِلِينَ ﴿٥٥﴾

وچون بشنوند سخن بیهوده را روبگردانند ازآن وگویند ماراست کردار های ما وشماراست کردارهای شماسلام برشماباد نمی خواهیم صحبت جاهلان[1] (٥٥) .

إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي
مَنْ يَشَاءُ ۚ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿٥٦﴾

(یا محمد) هرآئینه توراه نمی نمائی هرکه را دوست می داری ولیکن خدا راه می نماید هرکراخواهد واوداناترست براه یافتگان (٥٦) .

وَقَالُوا إِنْ نَتَّبِعِ الْهُدَىٰ مَعَكَ نُتَخَطَّفْ مِنْ أَرْضِنَا ۚ
أَوَلَمْ نُمَكِّنْ لَهُمْ حَرَمًا آمِنًا يُجْبَىٰ إِلَيْهِ ثَمَرَاتُ كُلِّ شَيْءٍ
رِزْقًا مِنْ لَدُنَّا وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٧﴾

وگفتند بعض اهل مکه اگرپیروی هدایت کنیم باتو ربوده شویم اززمین خود[2] آیاجا نه دادیم ایشان را درحرمی باامن رسانیده میشود بسوی وی میوها ازهر جنس روزی ازنزدِ ما لیکن بیشترین ایشان نمی دانند (٥٧) .

وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ بَطِرَتْ مَعِيشَتَهَا ۖ فَتِلْكَ مَسَاكِنُهُمْ
لَمْ تُسْكَنْ مِنْ بَعْدِهِمْ إِلَّا قَلِيلًا ۖ وَكُنَّا نَحْنُ الْوَارِثِينَ ﴿٥٨﴾

وبساهلاك کردیم ازده ها که ازحد در گذشتند درگذرانِ خود پس اینهاست جای ماندنِ ایشان مانده نشد آنجابعداز ایشان مگر اندکی وبودیم مابدست آرندهٔ میراثِ ایشان (٥٨) .

وَمَا كَانَ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرَىٰ حَتَّىٰ يَبْعَثَ فِي أُمِّهَا رَسُولًا يَتْلُو
عَلَيْهِمْ آيَاتِنَا ۚ وَمَا كُنَّا مُهْلِكِي الْقُرَىٰ إِلَّا وَأَهْلُهَا ظَالِمُونَ ﴿٥٩﴾

وهرگز نیست پروردگارتو هلاك کنندهٔ ده ها تاآنکه بفرستد درقصبهٔ آن پیغامبری که بخواند برایشان آیاتِ ما و هرگزنیستیم هلاك کنندهٔ ده ها مگر درآن حال که اهل آنها ستمگارباشند (٥٩) .

---

(١) مترجم‌گوید یهود پیش ازآنکه آنحضرت صلی الله علیه وسلم بمدینه هجرت کند و نسخ یهودیت تصریح فرماید معتقد قرآن بودند و می‌گفتند عرب را قرآن لازم ست.

(٢) یعنی مردمان اخراج کنند .

وَمَآ أُوتِيتُم مِّن شَيْءٍ فَمَتَاعُ الْحَيَوٰةِ الدُّنْيَا وَزِينَتُهَا ۚ وَمَا
عِندَ اللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ ۚ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٠﴾

وهرچه داده شدشمارا از هرنوعی پس بهره مندیِ زندگانی دنیا وآرایش ویست وآنچه نزدِ خداست بهتر و پائنده ترست آیانمی فهمید (٦٠) .

أَفَمَن وَعَدْنَاهُ وَعْدًا حَسَنًا فَهُوَ لَاقِيهِ كَمَن مَّتَّعْنَاهُ مَتَاعَ
الْحَيَوٰةِ الدُّنْيَا ثُمَّ هُوَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مِنَ الْمُحْضَرِينَ ﴿٦١﴾

آیاکسیکه وعده دادیمش وعدهٔ نیك پس او دریابندهٔ آنست مانند کسی است که بهرمند ساختیمش بمنفعت زندگانی دنیا بازوی روزقیامت ازحاضر کردگان ست[1] (٦١) .

وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَآءِيَ الَّذِينَ
كُنتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٦٢﴾

وروزیکه آواز دهدایشان را پس گوید کجایند آن شریکان من که شماگمان می کردید (٦٢) .

قَالَ الَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ رَبَّنَا هَٰٓؤُلَآءِ الَّذِينَ
أَغْوَيْنَآ أَغْوَيْنَاهُمْ كَمَا غَوَيْنَا ۖ تَبَرَّأْنَآ إِلَيْكَ ۖ مَا كَانُوٓا
إِيَّانَا يَعْبُدُونَ ﴿٦٣﴾

گویند آنانکه ثابت شد برایشان حکم عذاب[2] ای پروردگارمااین جماعت اند که گمراه کردیم ایشان را چنانکه خود گمراه شدیم[3] بی تعلق شدیم ازهمه بسوی تو، ایشان مارانمی پرستیدند (٦٣) .

وَقِيلَ ادْعُوا شُرَكَآءَكُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ
وَرَأَوُا الْعَذَابَ ۚ لَوْ أَنَّهُمْ كَانُوا يَهْتَدُونَ ﴿٦٤﴾

وگفته شود بخوانید شریکان خودرا پس بخوانند ایشان را پس ایشان قبول نه کنند دعای ایشان و ببینند عذاب را و تمنا کنند کاش ایشان راه یاب می‌بودند (٦٤) .

وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ مَاذَآ أَجَبْتُمُ الْمُرْسَلِينَ ﴿٦٥﴾

وروزیکه آواز دهد خداایشان را پس‌گوید چه جواب دادید پیغامبران را (٦٥) .

فَعَمِيَتْ عَلَيْهِمُ الْأَنۢبَآءُ يَوْمَئِذٍ فَهُمْ لَا يَتَسَآءَلُونَ ﴿٦٦﴾

پس مشتبه شود برایشان خبرها آن روز

---

(١) یعنی درعذاب .
(٢) یعنی رئیسان کفر .
(٣) یعنی بغیرِاکراه .

پس ایشان ازیك دیگر سوال نه کنند[1] (٦٦) .

فَأَمَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَعَسَىٰ أَنْ
يَكُونَ مِنَ الْمُفْلِحِينَ ﴿٦٧﴾

پس آنکه توبه نمود وایمان آورد وکارشائسته کرد پس امید ست که باشد ازرستگاران (٦٧) .

وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۗ مَا كَانَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ ۚ سُبْحَانَ
اللَّهِ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٨﴾

و پروردگار تومی آفریند هرچه خواهد وبرمی‌گزیند هرکراخواهد نیست ایشان را اختیار، پاکی خدای‌راست وبلند ترست ازآنکه شریك می آرند (٦٨) .

وَرَبُّكَ يَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٦٩﴾

وپروردگارتو میداند آنچه پنهان می دارد سینه های ایشان وآنچه آشکارامی کنند (٦٩) .

وَهُوَ اللَّهُ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۖ لَهُ الْحَمْدُ فِي الْأُولَىٰ وَالْآخِرَةِ ۖ
وَلَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٧٠﴾

واوست خدا، نیست هیچ معبود بحق غیراو اوراست ستایش دردنیا وآخرت واوراست فرمانروائی وبسوی اوباز گردانیده شوید (٧٠) .

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمُ اللَّيْلَ سَرْمَدًا إِلَىٰ يَوْمِ
الْقِيَامَةِ مَنْ إِلَٰهٌ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِضِيَاءٍ ۖ أَفَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٧١﴾

بگو آیادیدید که اگرگرداند خدای تعالی برشما شب را پاینده تاروزِ قیامت کیست معبودی غیر حق که بیاردپیش شماروشنی را آیانمی شنوید (٧١) .

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمُ النَّهَارَ سَرْمَدًا إِلَىٰ يَوْمِ
الْقِيَامَةِ مَنْ إِلَٰهٌ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِلَيْلٍ تَسْكُنُونَ فِيهِ ۖ
أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٧٢﴾

بگوآیا دیدید که اگرگرداند خدای‌تعالی برشما روزرا پاینده تا روزقیامت کیست معبودی غیرحق که بیاردبشما شبی را که آرام‌گیرید درآن آیانمی بینید (٧٢) .

وَمِنْ رَحْمَتِهِ جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ

وازرحمتِ خود ساخت برای شما شب و روز را تاآرام‌گیریددرشب وتاروزی طلب

---

(١) یعنی جواب باصواب نیابند .

وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾

کنید ازفضل او[1] وتاشکرگذاری کنید (٧٣) .

وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَاءِيَ الَّذِينَ
كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٧٤﴾

وروزیکه آواز دهد ایشانرا پس گوید کجایند آن شریکانِ من که‌گمان می کردید (٧٤) .

وَنَزَعْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا فَقُلْنَا هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ
فَعَلِمُوا أَنَّ الْحَقَّ لِلَّهِ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٧٥﴾

وبیرون کشیم ازهرامتی‌گواهی را[2] پس گوئیم قوم را بیارید دلیل خود پس بدانند که حق بجانب خداست و گم شود ازایشان آنچه افترامی کردند (٧٥) .

إِنَّ قَارُونَ كَانَ مِنْ قَوْمِ مُوسَىٰ فَبَغَىٰ عَلَيْهِمْ وَآتَيْنَاهُ
مِنَ الْكُنُوزِ مَا إِنَّ مَفَاتِحَهُ لَتَنُوءُ بِالْعُصْبَةِ أُولِي الْقُوَّةِ
إِذْ قَالَ لَهُ قَوْمُهُ لَا تَفْرَحْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْفَرِحِينَ ﴿٧٦﴾

هرآئینه قارون بود از قوم موسیٰ پس تعدّی کرد برایشان وعطاً کرده بودیم اوراازگنجهاآن قدر که کلید های اوگرانی می کرد جماعت صاحب توانائی را چون گفت باو قوم او شادمشو هرآئینه خدادوست نمی دارد شاد شوندگان را (٧٦) .

وَابْتَغِ فِيمَا آتَاكَ اللَّهُ الدَّارَ الْآخِرَةَ وَلَا تَنْسَ نَصِيبَكَ
مِنَ الدُّنْيَا وَأَحْسِنْ كَمَا أَحْسَنَ اللَّهُ إِلَيْكَ وَلَا تَبْغِ
الْفَسَادَ فِي الْأَرْضِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ ﴿٧٧﴾

وبجوی درآنچه خداعطا کرده است ترا صلاح سرای آخرت و فراموش مکن حصهٔ خود از دنیا[3] ونیکوکاری کن چنانکه احسان کرده است خدابرتو ومجو فساد درزمین هرآئینه خدا دوست نمی دارد فساد کنندگان را (٧٧) .

قَالَ إِنَّمَا أُوتِيتُهُ عَلَىٰ عِلْمٍ عِنْدِي أَوَلَمْ يَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ قَدْ
أَهْلَكَ مِنْ قَبْلِهِ مِنَ الْقُرُونِ مَنْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُ قُوَّةً وَأَكْثَرُ

گفت جزاین نیست که داده شده است مرا مال فراوان بنابردانشی که نزدِ من ست

---

(١) یعنی درروز .

(٢) یعنی هرپیغامبری برقوم خودگواهی دهد .

(٣) یعنی دردنیا عمل صالح بجاآر .

جَمْعًا ۚ وَلَا يُسْـَٔلُ عَنْ ذُنُوْبِهِمُ الْمُجْرِمُوْنَ ﴿٧٨﴾

آیاندانست که خداهلاك کرد پیش ازوی از قرنها آن قوم را که توانا تربود ازوی وبیشتر بود درجمعیت و پرسیده نمی شوندگنهکاران ازگناهان ایشان[1] (٧٨) .

فَخَرَجَ عَلٰى قَوْمِهٖ فِىْ زِيْنَتِهٖ ۗ قَالَ الَّذِيْنَ يُرِيْدُوْنَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا يٰلَيْتَ لَنَا مِثْلَ مَاۤ اُوْتِىَ قَارُوْنُ ۙ اِنَّهٗ لَذُوْ حَظٍّ عَظِيْمٍ ﴿٧٩﴾

پس بیرون آمد برقوم خود درآرائش خویش گفتند آنانکه طلب می کردند زندگانی دُنیارا ای کاش مارا باشد مانند آنچه داده شده است قارون را هرآئینه وی صاحب نصیب بزرگ ست (٧٩) .

وَقَالَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْعِلْمَ وَيْلَكُمْ ثَوَابُ اللّٰهِ خَيْرٌ لِّمَنْ اٰمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا ۚ وَلَا يُلَقّٰىهَاۤ اِلَّا الصّٰبِرُوْنَ ﴿٨٠﴾

وگفتند آنانکه داده شدایشان را علم وای برشما ثوابِ خدا بهتراست مر آنکس را که ایمان آورد وکار شائسته کرد وقرین کرده نمی شوداین سخن مگر صابران را (٨٠) .

فَخَسَفْنَا بِهٖ وَبِدَارِهِ الْاَرْضَ ۗ فَمَا كَانَ لَهٗ مِنْ فِئَةٍ يَّنْصُرُوْنَهٗ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ ۗ وَمَا كَانَ مِنَ الْمُنْتَصِرِيْنَ ﴿٨١﴾

پس فرو بردیم قارون را وسرای اورا بزمین پس نبود برای اوهیچ گروهی که نصرت دهند اورا غیر خدا ونبود خودش ازنصرت داده شدگان (٨١) .

وَاَصْبَحَ الَّذِيْنَ تَمَنَّوْا مَكَانَهٗ بِالْاَمْسِ يَقُوْلُوْنَ وَيْكَاَنَّ اللّٰهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَّشَآءُ مِنْ عِبَادِهٖ وَيَقْدِرُ ۚ لَوْلَاۤ اَنْ مَّنَّ اللّٰهُ عَلَيْنَا لَخَسَفَ بِنَا ۗ وَيْكَاَنَّهٗ لَا يُفْلِحُ الْكٰفِرُوْنَ ﴿٨٢﴾

وگشتندآنانکه آرزومی کردند منزلتِ اورا دیروز می‌گفتند ای عجب که خداگشاده می کند رزق را برای هرکه خواهد ازبندگان خویش و تنگ می سازد واگرنه آن بودی که انعام کرد خدا برما هرآئینه فروبردی مارا ای عجب که رستگار نمی شوند کافران (٨٢) .

تِلْكَ الدَّارُ الْاٰخِرَةُ نَجْعَلُهَا لِلَّذِيْنَ لَا يُرِيْدُوْنَ عُلُوًّا

این سرای بازپسین مقررمی کنیم آن را

---

(١) یعنی درصورت لزوم پاداش مجال عذرنیست والله اعلم .

فِي الْاَرْضِ وَلَا فَسَادًا ۗ وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِيْنَ ﴿٨٣﴾

برای آنانکه نمی طلبند تکبر درزمین ونه فساد وحسنِ عاقبت پرهیزگاران راست (٨٣) .

مَنْ جَآءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهٗ خَيْرٌ مِّنْهَا ۚ وَمَنْ جَآءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا
يُجْزَى الَّذِيْنَ عَمِلُوا السَّيِّاٰتِ اِلَّا مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿٨٤﴾

هرکه بیارد نیکی پس اوراست بهترازآن وهرکه بیارد بدی پس جزا داده نمی شوند آنانکه بعمل آوردند خطاها الّا بحسب آنچه می کردند (٨٤) .

اِنَّ الَّذِيْ فَرَضَ عَلَيْكَ الْقُرْاٰنَ لَرَآدُّكَ اِلٰى مَعَادٍ ۗ
قُلْ رَّبِّيْٓ اَعْلَمُ مَنْ جَآءَ بِالْهُدٰى وَمَنْ
هُوَ فِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ ﴿٨٥﴾

هرآئینه خدائی که نازل کرد برتو قرآن را البته باز گرداننده است ترابسوی جای بازگشت[1] پروردگارمن داناتراست بهر که آورد هدایت را وبهر که وی در گمراهی ظاهرست (٨٥) .

وَمَا كُنْتَ تَرْجُوْٓا اَنْ يُّلْقٰٓى اِلَيْكَ الْكِتٰبُ اِلَّا رَحْمَةً
مِّنْ رَّبِّكَ فَلَا تَكُوْنَنَّ ظَهِيْرًا لِّلْكٰفِرِيْنَ ﴿٨٦﴾

وتوقع نمی داشتی که فرود آورده شود بسوی تو کتاب لیکن (فرو فرستاده شد) بسبب رحمتی ازپروردگارتو پس هرگز مشو مددگارِ کافران (٨٦) .

وَلَا يَصُدُّنَّكَ عَنْ اٰيٰتِ اللّٰهِ بَعْدَ اِذْ اُنْزِلَتْ اِلَيْكَ
وَادْعُ اِلٰى رَبِّكَ وَلَا تَكُوْنَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ ﴿٨٧﴾

وبازندارند کافران ترا از تبلیغ آیاتِ خدا بعدازآنکه فرود آورده شد بسوی تو ودعوت کن بسوی پروردگار خویش وهرگزمباش ازمشرکان (٨٧) .

وَلَا تَدْعُ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَ ۘ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ ۗ كُلُّ شَيْءٍ
هَالِكٌ اِلَّا وَجْهَهٗ ۗ لَهُ الْحُكْمُ وَاِلَيْهِ تُرْجَعُوْنَ ﴿٨٨﴾

ومخوان باخدا معبود دیگررا نیست هیچ معبود بحق غیراوهرچیز هلاك شونده است مگر او مرأوراست فرمانروائی وبسوی اوبازگردانیده شوید (٨٨) .

---

(١) یعنی آخرت .